

BETĖ NIEKADA NENUKABINA NŪSIES

Sliekas niekaip nenorėjo sėdėti. Jis lapsėjo ausimis ir šliaužė tolyn. Betė šūktelėjo:

Bet sliekas neklausė. Kažkoks sunkiai dresuojamas pasitaikė.

Nors Betei šiandien sukako septyneri, jos gyvenimas jau nenusisekė. Nes argi gali būti kitaip, jei šiandien tavo gimtadienis, o tu negauni šuniuko?.. Tiek svajoto ir laukto šuniuko. O koks gyvenimas be šuniuko? Liūdnas, nykus ir be ateities.

Žinoma, Betė gavo dovanų. Praktiškų nuo tėvų, kurie kažkodėl mano, kad dar viena didesnio dydžio pižama yra tinkamiausia dovana vaikui. Smagių niekučių nuo senelės ir kažkokią nesąmonę nuo brolių, bet šuniuko – to mielo

padaro juodomis ir baltomis ausimis, didelėmis akimis – ji taip ir negavo.

Tačiau Betė niekada nenukabina nosies. „Kažkur tikrai yra šuo, – tarė pati sau. – **MANO ŠUO**. Jaučiu tai visa širdimi. Pavadinsiu jį Bimu.“ Ji ryžtingai apsidairė kambaryje, tačiau čia nesimatė jokio gyvo padaro. Tik pora kaktusų ant palangės.

„Kaktuso taip lengvai neišdresuosi“, – nutarė Betė traukdama spyglį iš piršto, tik staiga jos žvilgsnis užkliuvo už šio to įdomaus kitapus lango...

Po kelių minučių Betė vėl buvo savo kambaryje. Pritaisiusi baltas ir juodas ausis dideliam naktiniam sliekui, bandė jį išmokyti sėdėti, bet sliekas neklausė. Jo neviliojo net didelis kaulas, padėtas ant stalo kaip prizas.

Betė susimąstė. „Na, loti aš jo turbūt irgi neišmokysiu.“ Ji atsargiai paėmė slieką į rankas. Tas rangėsi tarp pirštų.